

Datum van inontvangstneming : 10/08/2015

Zaak C-342/15**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

8 juli 2015

Verwijzende rechter:

Oberster Gerichtshof (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

19 mei 2015

Verzoekster, tevens verzoekster in „Revision“:

Leopoldine Gertraud Piringer

Het Oberste Gerichtshof heeft (omissis) in de door Leopoldine Gertraud Piringer, (omissis) woonachtig te Rainbach im Mühlkreis, 4621 Oostenrijk (omissis), wegens de inschrijving van een koopakte aanhangig gemaakte kadastrale procedure, op het door verzoekster ingestelde beroep in „Revision“ tegen de in hoger beroep gegeven beslissing van het Landgericht Linz van 25 november 2015 (omissis) waarbij de beslissing van het Bezirksgericht Freistadt van 18 juli 2014 (omissis) werd bevestigd, de volgende

beschikking

gegeven:

A. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Moet artikel 1, lid 1, tweede volzin, van richtlijn 77/249/EEG van de Raad tot vergemakkelijking van de daadwerkelijke uitoefening door advocaten van het vrij verrichten van diensten aldus worden uitgelegd dat een lidstaat bevoegd is **[Or. 2]** de legalisatie van handtekeningen op akten waarbij onroerende zakelijke rechten worden gevestigd of overgedragen, uit te zonderen van de vrijheid van het verrichten van diensten door advocaten, en het verrichten van deze dienst voor te behouden aan notarissen?

2. Moet artikel 56 VWEU aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale bepaling van de lidstaat van inschrijving (Oostenrijk) volgens welke de legalisatie van handtekeningen op akten waarbij onroerende zakelijke rechten worden gevestigd of overgedragen, is voorbehouden aan notarissen, met het gevolg dat de door een in de Tsjechische Republiek gevestigde advocaat in diens lidstaat van vestiging afgegeven verklaring van echtheid van een handtekening niet wordt erkend in de lidstaat van inschrijving, hoewel deze verklaring volgens Tsjechisch recht dezelfde rechtsgevolgen heeft als een officiële legalisatie,

inzonderheid omdat

a) de vraag van de erkenning van een in de Tsjechische Republiek door een aldaar gevestigde advocaat afgegeven verklaring van echtheid van een handtekening op een verzoek tot kadastrale inschrijving in de lidstaat van inschrijving betrekking heeft op het verrichten van een dienst door een advocaat die inhoudelijk niet mag worden verricht door in de lidstaat van inschrijving gevestigde advocaten, zodat de weigering van de erkenning van een dergelijke verklaring niet onder het beperkingsverbod valt,

of

b) een dergelijk voorbehoud ter waarborging van de regelmatigheid en rechtszekerheid van akten [Or. 3] inzake rechtshandelingen, en dus om dwingende redenen van algemeen belang gerechtvaardigd is en ook noodzakelijk om dit doel in de lidstaat van inschrijving te bereiken?

B. (omissis) [Aanhouding van de uitspraak]

Motivering

I – De feiten

Verzoekster is eigenaresse van de helft van de onroerende zaak EZ 394 GB 41027 Summerau.

Op 25 februari 2009 ondertekende zij in Budweis (Tsjechische Republiek) een verzoek tot inschrijving in het kadaster waarvoor op dezelfde dag door een in die plaats gevestigde advocaat een verklaring van echtheid van de handtekening van verzoekster werd afgegeven. In de desbetreffende tweetalige verklaring wordt onder meer de geboortedatum van verzoekster vermeld en het ten bewijze van haar identiteit voorgelegde identificatiedocument voor gezien verklaard. De door de advocaat ondertekende verklaring bevestigt dat verzoekster te zijnen overstaan één exemplaar van de opgemaakte akte eigenhandig heeft ondertekend. Deze verklaring is voorzien van een definitieve legalisatie als bedoeld in artikel 10, lid 1, van het besluit van het bestuur van de Tsjechische orde van advocaten van 11 april 2006.

II – Verzoekschrift en argumenten van verzoekster

Verzoekster verzoekt om toestemming voor de inschrijving van de koopakte **[Or. 4]** betreffende haar aandeel in de bedoelde onroerende zaak overeenkomstig § 53, lid 1, van de Oostenrijkse kadasterwet („Grundbuchgesetz”; hierna: „GBG”).

Bij haar op 15 juli 2014 bij de rechter in eerste aanleg ingediende verzoekschrift voegde verzoekster onder meer de tussen de Republiek Oostenrijk en de Tsjecho-Slowaakse Socialistische Republiek gesloten overeenkomst van 10 november 1961, (omissis) de Tsjechische advocatenwet (wet nr. 85/1996) en het besluit van het bestuur van de Tsjechische orde van advocaten van 11 april 2006.

III – Procedureverloop

De rechter in eerste aanleg wees het verzoek af. Aan een verzoek tot inschrijving van een koopakte kan overeenkomstig § 53, lid 3, GBG alleen worden voldaan indien de handtekening op het verzoekschrift door de rechter of een notaris is gelegaliseerd. De legalisatie van de handtekening van verzoekster door een Tsjechische advocaat is niet in overeenstemming met de bepalingen van de bilaterale overeenkomst van 10 november 1961. Bovendien was de door verzoekster ingediende legalisatieverklaring niet voorzien van het volgens de artikelen 21 en 22 van de intergouvernementele overeenkomst van 10 november 1961 vereiste officiële stempel.

De appelrechter bevestigde de beslissing van de rechter in eerste aanleg. Hij sloot zich aan bij het standpunt van verzoekster dat met betrekking tot de waarmerking van haar handtekening de „Tsjechische legalisatieprocedure” was gevolgd. De legalisatievoorschriften hebben ten doel te waarborgen dat alle personen en instanties jegens welke de kadastrale registratie direct of indirect werking heeft, erop kunnen vertrouwen dat **[Or. 5]** de handtekening echt is. Een legalisatie conform de regels van de (buitenlandse) plaats van legalisatie volstaat volgens de appelrechter echter niet om zonder meer aan de binnenlandse (Oostenrijkse) vormvoorschriften te kunnen voldoen. De legalisatie van documenten is tussen de Tsjechische Republiek en de Republiek Oostenrijk geregeld bij een bilaterale overeenkomst die voorrang heeft boven het Haags Legalisatieverdrag en daarom dwingend van toepassing is. Zelfs al betreft de verklaring omtrent de echtheid van de handtekening een Tsjechische authentieke akte, valt de legalisatie onder artikel 21, lid 2, van de intergouvernementele overeenkomst. De werkings sfeer van deze bepaling kan niet worden uitgebreid tot Tsjechische advocaten. De insluiting van Tsjechische advocaten zou niet alleen in strijd zijn met artikel 21, lid 2, van de intergouvernementele overeenkomst, maar ook tot gevolg hebben dat elke latere uitbreiding van de legalisatiebevoegdheid in een van de overeenkomstsluitende staten van invloed zou zijn op de wederzijdse erkenning van akten, wat niet geacht kan worden de bedoeling van de partijen bij de

overeenkomst te zijn geweest. Bovendien vormt de differentiatie tussen notarissen en advocaten geen schending van artikel 56 e.v. VWEU.

Het Oberste Gerichtshof moet uitspraak doen op het door verzoekster ingestelde beroep in „Revision”. In deze procedure gaat het om de vraag of de door een in Tsjechië gevestigde advocaat afgegeven verklaring van echtheid van een handtekening op een verzoek tot inschrijving in het kadaster in Oostenrijk moet worden erkend en ten grondslag kan worden gelegd aan de inschrijving in het kadaster, hoewel volgens Oostenrijks recht voor de inwilliging van een dergelijk [Or. 6] verzoek een legalisatie van de handtekening door de rechter of een notaris vereist is.

IV – Toepasselijk recht

1.1 Volgens § 53, lid 1, GBG heeft de eigenaar het recht de inschrijving van een koopakte of een hypotheek in het kadaster te verlangen om vanaf het tijdstip van dit verzoek de kadastrale rangorde vast te stellen voor de ten gevolge van de verkoop of hypotheek te registreren rechten. Overeenkomstig lid 3 van deze bepaling kan slechts aan een dergelijk verzoek om inschrijving worden voldaan indien de registratie van een recht of de doorhaling van een bestaand recht volgens de kadastragegevens is toegestaan en de handtekening op het verzoek om inschrijving door de rechter of een notaris is gelegaliseerd. § 53, lid 3, GBG bepaalt voorts dat het bepaalde in § 31, leden 3 tot en met 5, van toepassing is.

1.2 § 31 GBG heeft betrekking op de inschrijving van rechten in het kadaster en bepaalt in lid 1 dat een dergelijke inschrijving slechts mogelijk is op grond van authentieke akten of op grond van onderhandse akten waarvan de handtekeningen van de partijen door de rechter of een notaris zijn gelegaliseerd en waarbij de legalisatieverklaring in het geval van natuurlijke personen tevens hun geboortedatum bevat. In § 31, lid 3 GBG, eerste volzin, waarnaar § 53, lid 3, GBG verwijst, is bepaald dat de legalisatie van buitenlandse akten bij intergouvernementele overeenkomsten wordt geregeld.

2. De tussen de Republiek Oostenrijk en de voormalige Tsjecho-Slowaakse Republiek gesloten overeenkomst van 10 november 1961 (omissis) betreffende het wederzijdse civielrechtelijke verkeer, akten [Or. 7] en het verlenen van rechtskundige adviezen („Vertrag über wechselseitigen rechtlichen Verkehr in bürgerlichen Rechtssachen, über Urkundenwesen und über Erteilung von Rechtsauskünften” – hierna: „de intergouvernementele overeenkomst”) bevat een regeling inzake akten. Deze intergouvernementele overeenkomst werd ingevolge de bekendmaking van de bondskanselier over de tussen de Republiek Oostenrijk en de Tsjechische Republiek geldende bilaterale overeenkomsten (omissis) ook erkend in de betrekkingen tussen de Tsjechische Republiek en de Republiek Oostenrijk. De overeenkomst geldt daarom bilateraal ten opzichte van de Tsjechische Republiek en heeft voorrang boven het Haags Legalisatieverdrag.

De voorschriften inzake akten zijn opgenomen in deel II van de intergouvernementele overeenkomst. De ter zake relevante bepalingen luiden als volgt:

„Artikel 21

(1) Door een rechter of een bestuurlijke instantie van een overeenkomstsluitende staat opgemaakte authentieke akten die officieel zijn ondertekend en van een officieel stempel zijn voorzien, hebben ook voor de rechterlijke en bestuurlijke instanties van de andere overeenkomstsluitende staat de bewijskracht van authentieke akten. Dit geldt tevens voor andere binnenlandse akten die overeenkomstig de wettelijke voorschriften van de overeenkomstsluitende staat waar zij zijn opgemaakt, de bewijskracht van authentieke akten bezitten.

(2) Dezelfde bewijskracht komt toe aan de bevestiging van de echtheid van een handtekening op een onderhandse akte die door een rechterlijke of bestuurlijke instantie of door een Oostenrijkse notaris aan de onderhandse akte is gehecht.

Artikel 22

De in artikel 21, lid 1, bedoelde akten, met inbegrip van bevestigingen van de echtheid van een handtekening die officieel zijn ondertekend door of zijn voorzien van het [Or. 8] officiële stempel van de rechterlijke of bestuurlijke instantie of de persoon die de akte heeft opgemaakt, behoeven geen verdere legalisatie om bewijskracht voor de rechterlijke en bestuurlijke instanties van de andere overeenkomstsluitende staat te verkrijgen.”

Volgens artikel 28 van de intergouvernementele overeenkomst zijn onder andere de bepalingen van deel II, die betrekking hebben op rechterlijke instanties, ook van toepassing op Tsjecho-Slowaakse staatsnotarissen, voor zover het aangelegenheden betreft die in de Republiek Oostenrijk onder de bevoegdheid van de rechter vallen.

3.1 In de Tsjechische Republiek zijn advocaten sinds 1 januari 2005 gerechtigd de echtheid van een handtekening op een onderhandse akte te bevestigen. De geldende versie van § 25a van de (Tsjechische) advocatenwet (wet nr. 85/1996 Sb) luidt als volgt:

„(1) De advocaat is gerechtigd de bij bepaalde wettelijke voorschriften verplichte officiële legalisatie van een handtekening te vervangen door een door hem afgegeven verklaring met identieke rechtsgevolgen, voor zover de advocaat de akte zelf heeft opgemaakt of deze door de handelende persoon ten overstaan van de advocaat is ondertekend (hierna ‚verklaring van echtheid van een handtekening’ genoemd).

(2) De verklaring van echtheid van een handtekening moet op de akte of op een daaraan gehechte akte worden gedaan en moet de volgende elementen omvatten:

[...]

(5) Nadere bepalingen inzake de uit de voorgaande leden voortvloeiende plichten van de advocaat worden vastgesteld in een beroepsregel. [...]" [Or. 9]

4.2 Bij besluit van de Tsjechische orde van advocaten van 11 april 2006 werden de nadere bepalingen vastgesteld inzake de plichten van de advocaat in verband met de verklaring van echtheid van een handtekening, de documentatie van desbetreffende bescheiden, de definitieve legalisatie van dergelijke verklaringen en het register van verklaringen van echtheid van handtekeningen. Overeenkomstig artikel 10, lid 1, van dit besluit voorziet de orde van advocaten de in overeenstemming met de wet en met dat besluit afgegeven verklaring op verzoek van een definitieve legalisatie in de Tsjechische taal overeenkomstig het model in bijlage 3 bij het besluit, mits de verzoeker kan aantonen er een juridisch belang bij te hebben dat de verklaring ook buiten het grondgebied van de Tsjechische Republiek als authentieke akte kan worden gebruikt.

5. De door een Tsjechische advocaat op het verzoek van verzoekster tot inschrijving in het kadaster aangebrachte verklaring van echtheid van haar handtekening en de definitieve legalisatie ervan door de Tsjechische orde van advocaten zijn in overeenstemming met de aangehaalde voorschriften van de Tsjechische Republiek.

V – Uitlegging van de intergouvernementele overeenkomst

1. Internationale overeenkomsten maken na de omzetting ervan in het nationale recht deel uit van het nationale rechtsbestel. Zij moeten conform de volkenrechtelijke regels worden uitgelegd. Volgens de artikelen 31 en 32 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht is de tekst van de betrokken overeenkomst van bijzonder belang. Daarnaast moeten de termen van volkenrechtelijke overeenkomsten in hun context en in het licht van voorwerp en doel van het Verdrag worden uitgelegd (zie het arrest van het Hof van Justitie van 15 juli 2010 in zaak C-70/09, punt 36). Aanvullende middelen van uitlegging mogen echter niet tot **[Or. 10]** een bijstelling van de zuiver op de tekst gebaseerde uitlegging leiden.

2. Artikel 1, lid 1, van de intergouvernementele overeenkomst is erop gericht de authentieke akten van de overeenkomstsluitende staten aan elkaar gelijk te stellen wat betreft hun bewijskracht. In dit verband wijst de memorie van toelichting (omissis) er uitdrukkelijk op dat een dergelijke gelijkstelling aan een vanouds gebruikelijke wederkerigheid beantwoordt. Bij artikel 21, lid 2, is de bevestiging van de echtheid van een handtekening op een onderhandse akte wat de bewijskracht betreft gelijkgesteld aan een authentieke akte, voor zover die

bevestiging door een rechterlijke of bestuurlijke instantie of een Oostenrijkse notaris aan de onderhandse akte is gehecht. In tegenstelling tot artikel 21, lid 1, laatste volzin, van de intergouvernementele overeenkomst, waarbij de bewijskracht van authentieke akten wordt uitgebreid tot andere binnenlandse akten die volgens de wettelijke voorschriften van een overeenkomstsluitende staat een soortgelijke bewijskracht bezitten, beperkt artikel 21, lid 2, deze werking uitsluitend tot bevestigingen door een rechterlijke of bestuurlijke instantie of een Oostenrijkse notaris. Alleen dergelijke bevestigingen behoeven geen verdere legalisatie.

3. De tekst van de intergouvernementele overeenkomst maakt derhalve een onderscheid tussen akten die op de plaats van opmaking de bewijskracht van authentieke akten hebben, en bevestigingen van de echtheid van een handtekening waaraan alleen een dergelijke bewijskracht wordt toegekend indien zij door een rechterlijke of bestuurlijke instantie of een Oostenrijkse notaris zijn opgesteld. Het doel van de intergouvernementele overeenkomst moet worden beoordeeld in het licht van de ten tijde van de sluiting ervan bilateraal geldende wederkerigheid. In de beide [Or. 11] nationale rechtsstelsels waren advocaten destijds niet bevoegd om de echtheid van handtekeningen te bevestigen. Een uitbreiding van een dergelijke bevoegdheid tot advocaten in een van de overeenkomstsluitende staten zou niet alleen strijdig zijn met de tekst van artikel 21, lid 2, van de overeenkomst, waarin de instanties en personen die ten tijde van de totstandkoming ervan over een dergelijke bevoegdheid beschikten, uitputtend worden opgesomd (in duidelijk contrast met artikel 21, lid 1, laatste volzin), maar is tevens onverenigbaar met het fundamentele volkenrechtelijke beginsel van wederkerigheid.

4. De senaat gaat er daarom van uit dat de verklaring van echtheid van een handtekening op een onderhandse akte die overeenkomstig § 25a van de Tsjechische advocatenwet aan die akte is gehecht en door de Tsjechische orde van advocaten definitief is gelegaliseerd, niet onder de voor het rechtsverkeer tussen de Republiek Oostenrijk en de Republiek Tsjechië geldende overeenkomst van 10 november 1962 (omissis) betreffende het wederzijdse civielrechtelijke verkeer, akten en het verlenen van rechtskundige adviezen valt.

VI – De eerste prejudiciële vraag

1. Volgens de bestaande rechtspraak van de senaat wordt de vereiste vorm van akten die de grondslag vormen voor inschrijvingen in het kadaster, bepaald door het registratierecht, dat wil zeggen het recht dat van toepassing is op de plaats van inschrijving (omissis). Dientengevolge kan de inschrijving van een koopakte [Or. 12] alleen worden toegestaan indien de handtekening op het desbetreffende verzoek door de rechter of een notaris is gelegaliseerd (§ 53, lid 3, GBG).

2. Artikel 59 VWEU is van toepassing wanneer een dienstverrichter zijn diensten aanbiedt op het grondgebied van een andere lidstaat dan waar hij is gevestigd,

ongeacht de plaats van vestiging van degenen te wier behoeve die diensten worden verricht. Bijgevolg zijn beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de Unie in beginsel verboden ten aanzien van de onderdanen van de lidstaten die in een andere lidstaat zijn gevestigd dan die waarin degene is gevestigd te wiens behoeve de dienst wordt verricht. De bepalingen inzake de vrijheid van dienstverlening zijn volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie ook van toepassing in gevallen waarin de afnemer van een dienst zich naar een andere lidstaat begeeft om de dienst te ontvangen (arrest van 28 april 1998, zaak C-158/96). De werkzaamheden van advocaten moeten als diensten worden aangemerkt (zie artikel 57, onder d), VWEU). De door verzoekster in „Revision” overeenkomstig § 25a van de Tsjechische advocatenwet verkregen verklaring van echtheid van haar handtekening valt derhalve naar het oordeel van de senaat onder artikel 56 VWEU.

3. Richtlijn 77/249/EEG heeft ten doel de daadwerkelijke uitoefening door advocaten van het vrij verrichten van diensten te vergemakkelijken. Volgens artikel 1, lid 1, eerste volzin, is de richtlijn van toepassing op de werkzaamheden die advocaten bij wijze van dienstverrichting uitoefenen. Volgens artikel 4, lid 4, van de richtlijn blijft de advocaat ten aanzien van werkzaamheden die geen verband houden met de vertegenwoordiging en de verdediging van een cliënt in rechte, **[Or. 13]** onderworpen aan de voorwaarden en beroepsregels van de lidstaat van herkomst. Niettegenstaande het bepaalde in de richtlijn kunnen de lidstaten het opmaken van authentieke akten waarbij onroerende zakelijke rechten worden gevestigd of overgedragen, voorbehouden aan bepaalde categorieën van advocaten (artikel 1, lid 1, tweede volzin, van richtlijn 77/249/EEG).

4. De senaat gaat ervan uit dat de door een in Tsjechië gevestigde advocaat overeenkomstig de nationale voorschriften afgegeven verklaring van echtheid van een handtekening op een verzoek tot inschrijving in het kadaster een werkzaamheid vormt die onder artikel 4, lid 4, van richtlijn 77/249/EEG valt. Volgens Oostenrijks recht is het opmaken van dergelijke akten voorbehouden aan notarissen. Aangezien de legalisatie van de handtekening op een dergelijk verzoek vereist is voor de vestiging of overdracht van onroerende zakelijke rechten, is het de vraag of artikel 1, lid 1, tweede volzin, van richtlijn 77/249/EEG aldus moet worden uitgelegd dat een lidstaat bevoegd is het opmaken van dergelijke akten als onderdeel van de preventieve rechtsbedeling uit te zonderen van het vrij verkeer van advocatendiensten en de uitoefening van deze werkzaamheid voor te behouden aan notarissen, wier beroepsactiviteiten evenals die van advocaten tot de rechtspleging behoren.

VII – De tweede prejudiciële vraag

1. Artikel 57, lid 3, VWEU bepaalt dat, onverminderd de bepalingen van het hoofdstuk betreffende het recht van vestiging, degene die de diensten verricht, zijn werkzaamheden daartoe tijdelijk kan uitoefenen in de lidstaat waar de dienst

wordt verricht, onder dezelfde voorwaarden als die welke die staat aan zijn eigen onderdanen oplegt. Deze bepaling **[Or. 14]** komt overeen met artikel 60, lid 3, EEG-Verdrag, ten aanzien waarvan het Hof herhaaldelijk heeft uitgemaakt dat deze niet inhoudt dat elke nationale wettelijke bepaling die voor de onderdanen van die staat geldt en die gewoonlijk ziet op een duurzame activiteit van aldaar gevestigde personen, eveneens ten volle kan worden toegepast op werkzaamheden van tijdelijke aard, uitgeoefend door personen die in een andere lidstaat zijn gevestigd (arrest Commissie/Duitsland, 427/85, EU:C:1988:98, en aldaar aangehaalde rechtspraak).

2. Anders dan een in Tsjechië gevestigde advocaat die overeenkomstig de bepalingen van de (Tsjechische) advocatenwet gemachtigd is een verklaring van echtheid van een handtekening op een onderhandse akte af te geven die gelijkwaardig is aan de legalisatie door een notaris, zijn Oostenrijkse advocaten niet bevoegd tot officiële legalisatie. Daarom moet worden verduidelijkt of met de eventuele erkenning van een in de Tsjechische Republiek door een aldaar gevestigde advocaat afgegeven verklaring van echtheid van een handtekening op een verzoek tot inschrijving in het kadaster in de lidstaat van inschrijving inhoudelijke aspecten van de uitoefening van een advocatendienst in die lidstaat gemoeid zijn, op grond waarvan die werkzaamheid niet onder het beperkingsverbod zou vallen.

3. Volgens vaste rechtspraak van het Hof verlangt artikel 56 VWEU niet alleen de afschaffing van iedere discriminatie van de in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter op grond van diens nationaliteit, maar tevens de opheffing van iedere beperking – ook indien deze zonder onderscheid geldt voor binnenlandse dienstverrichters en dienstverrichters uit andere lidstaten – die de werkzaamheden **[Or. 15]** van de dienstverrichter die in een andere lidstaat is gevestigd en aldaar rechtmatig gelijksoortige diensten verricht, verbiedt, belemmert of minder aantrekkelijk maakt (zie onder meer arresten van 28 maart 1996, zaak C-272/94, van 12 december 1996, zaak C-3/95, en van 7 maart 2013, zaak C-577/11). Evenwel geldt dat, gelet op de bijzondere aard van sommige diensten, bepaalde specifieke eisen die aan de dienstverrichter worden gesteld teneinde voor dat type werkzaamheden geldende regels te kunnen toepassen, niet als onverenigbaar met het Verdrag kunnen worden beschouwd (arrest van 25 februari 1988, zaak C-427/85). Dergelijke beperkingen mogen niet op discriminerende wijze worden toegepast, moeten – voor zover dit belang niet wordt gewaarborgd door de regels waaraan de dienstverrichter is onderworpen in de lidstaat waar hij is gevestigd – hun rechtvaardiging vinden in dwingende redenen van algemeen belang, moeten geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en mogen niet verder gaan dan nodig is voor het bereiken van dat doel (zie onder meer arresten van 26 februari 1991, zaak C-180/89, en 12 december 1996, zaak C-3/95).

4. Naar Oostenrijks recht oefenen notarissen hun werkzaamheden uit in het kader van een vrij beroep. Het beroep van notaris is geregeld bij de Notariatsordnung

(wet op het notarisambt) van 25 juli 1871, (omissis) in de in BGBl I 2005/164 gepubliceerde versie, zoals laatstelijk gewijzigd bij BGBl I 2013/190. Notarissen worden door de overheid benoemd en beëdigd teneinde overeenkomstig die wet authentieke akten betreffende verklaringen in rechte, rechtshandelingen en feiten die rechten kunnen doen ontstaan, op te maken en te verlijden, de hun door partijen toevertrouwde akten ter ontlasting van de gerechten te bewaren en gelden en effecten in ontvangst te nemen om deze aan **[Or. 16]** derden te overhandigen of bij overheidsinstanties te storten (§ 1, lid 1, van de wet op het notarisambt). De notaris is derhalve bevoegd tot de legalisatie van akten en overeenkomsten. Het optreden van de notaris kan wettelijk voorgeschreven dan wel facultatief zijn, afhankelijk van de te legaliseren akte. De notaris stelt met het optreden in zijn hoedanigheid vast dat aan alle wettelijke vereisten voor het opmaken van de akte is voldaan alsmede dat de betrokken partijen rechtsbevoegd en handelingsbekwaam zijn.

5. Richtlijn 2006/123/EG betreffende diensten op de interne markt, die overeenkomstig overweging 5 erop is gericht belemmeringen voor het vrije verkeer van diensten tussen lidstaten te verwijderen en aldus het vrije verkeer van diensten te concretiseert, is volgens artikel 2, lid 2, onder l), niet van toepassing op de diensten van notarissen die bij een officieel overheidsbesluit zijn benoemd.

6. Het Hof heeft in zijn arrest van 24 mei 2011 in zaak C-53/08 uitdrukkelijk vastgesteld dat zijn uitspraak noch op het statuut en de organisatie van het notariaat naar Oostenrijks recht ziet, noch op de andere vereisten die – naast dat inzake nationaliteit – voor de toegang tot het beroep van notaris worden gesteld (punt 74). In dit arrest benadrukte het Hof van Justitie dat het feit dat met de notariële werkzaamheden doelen van algemeen belang worden nagestreefd, met name het waarborgen van de rechtmatigheid en de rechtszekerheid van handelingen tussen particulieren, een dwingende reden van algemeen belang vormt die ter rechtvaardiging kan dienen van eventuele beperkingen die voortvloeien uit de specifieke kenmerken van de notariële werkzaamheid, waarbij het verwees naar beroepsregels en de organisatie van het notarisambt (punt 96), temeer daar zijn arrest geen betrekking had op kwesties **[Or. 17]** in verband met de vrije dienstverrichting (zie punt 75). De vraag of het om dwingende redenen van algemeen belang gerechtvaardigd is dat de legalisatie van handtekeningen op akten waarbij onroerende zakelijke rechten worden gevestigd of overgedragen, bij nationale bepalingen is voorbehouden aan notarissen, met het gevolg dat de door een in de Tsjechische Republiek gevestigde advocaat rechtmatig afgegeven verklaring van echtheid van een handtekening niet in Oostenrijk wordt erkend, kan bijgevolg op basis van de bestaande rechtspraak van het Hof niet met de geboden duidelijkheid worden beantwoord, zodat het Oberste Gerichtshof zich verplicht ziet deze vraag voor te leggen aan het Hof.

Oberster Gerichtshof,

(omissis) Wenen, 19 mei 2015

PIRINGER

(omissis)